

ידיים מעבר לתריס

חדר-השינה שלה היה החדר היחיד שהיה מואר בדי-רה. אילו היה זה פורץ רגיל, בוודאי שלא היה מגלה את עצמו על-ידי הכנסת ידיו לתוך החדר המואר.

אונס בדרך

לירושלים

מסקנתה של איריס גרמה לה צמרמורת. היה זה מישהו שרצה לתקוף אותה תקיפה מינית. כל אשה היתה מתחלחלת לרעיון שגבר העומד מאחורי חלונה הוא אנס, אבל לאיריס היו כמה סיבות טובות לקפוא על עומי דה. לפני שנה וחצי נאנסה איריס באלימות בעת שנסעה בטרמפ לירושלים (העולם הזה 2334).

איריס נהגה לבקר בישראל גם לפני שהשתקעה בה. לעיתים קרובות, והיתה רגילה לנסוע בטרמפים. "אני לא פחדנית ועברתי את כל הארץ בטרמפים", סיפרה לאשה השממונת. אבל באותו בוקר שבת נסעה לסדר משהו בירושלים, ועברה מטרמפ לטרמפ. הגבר הצעיר שלקח אותה במכוניתו מצומת בני-ברק היה חביב מאוד. הם (המשך בעמוד 54)

היתה קרובה מאוד לאדם שעמד בחוף, אבל היא לא הצליחה אפילו לשמוע את נשימתו. לרגע עבר בראשה הירהור, כי זהו אולי אחד מידידיה המנסה לעשות תעלול. אבל המחשבה עברה חיש מהר, זה היה אדם זר שניסה לתקוף אותה באמצע הלילה.

המכות גרמו לידיים להעלם, אבל קולות שיקשוק המתכת נמשכו מעבר לתריס. איריס רצה לחדר השני, שבו נמצא הטלפון, והזעיקה את המיטרה. אבל כל דקה נמשכה זמן רב, והקולות המשיכו לבוא מבעד לחלון. היא פחדה להישאר לבדה עד שהמיטרה תגיע, וטיל-

התוקף האלמוני

הפחיד את האשה

הבודדה שכבר

נאנסה בעבר

פנה גם לחברה הגרה במקום קרוב, ואמנם, החברה הגיעה עוד לפני המיטרה. קצין ושטר הגיעו לביתה של איריס רבע שעה אחרי שטילפנה.

איריס היא עולה חדשה מארצות-הברית, אשה בשנות ה-30 לחייה, הגרה לבדה בדירה שקנתה לעצמה. היא עוסקת במיקצוע חופשי, ועושה את הדוקטוראט שלה במדעי-הרוח. היא הייתה שנים רבות בניו-יורק, והיא רגילה עד היום לבדוק את הדירה ברגע שהיא חוזרת הביתה. "באמריקה הייתי גם מציעה לארונות, אבל בארץ השוטרים ערכו חיפוש מסביב לבית, ולא מצאו, כמוכר, איש. הם חזרו לדירה, ראו את שלב התריס השבור, והבי-טיחו לשלוח למחרת בבוקר מומחה לטביעות אצבע. הם היו אדיבים וניסו להרגיע את איריס: "זה היה בוודאי מצוץ", אמרו לה, "ומציצים אינם מסוכנים, הם רק רוצים לראות נשים חשופות וזה מביא להם את סיפוקם, הם אינם אלימים ולעולם לא יתקפו".

איריס היתה רוצה מאוד להאמין בתאוריה זו, אבל היא למדה פסיכולוגיה, והיא ידעה כי המציצים הם באמת אנשים ביישנים ופחדנים, כאשר מבחינים בהם, הם בורחים ומסתתרים. הם אינם שולחים ידיהם לתוך חדר מואר ומנטיים לשבור את התריס. הם בורחים למישמע הצעקה הראשונה. "זה לא היה מצוץ", הסבירה איריס לשוטר, "דפוסי ההתנהגות שלו אינם מתאימים". גם את הטענה כי היה זה פורץ שהתכוון לגנוב מהדירה הפריכה איריס.

היא חזרה הביתה באותו ערב קרוב לחצות. עד אז היתה דירתה ריקה וחשוכה, ואם רצה מישהו לגנוב, יכול היה לנצל את השעות שבהן לא היתה בבית.

? ה התחירי כמו חלום בלהות. איריס שכבה במיטתה בחדר-השינה הקטן שלה וקראה ספר. השעה היתה אחרי חצות. זוג ידיים שחומות זחלו לפתע דרך התריס. איריס הרימה את עיניה מהספר וראתה את הידיים לר-חצות על שלב התריס. היא קפאה לרגע במקומה. קול נר-פוץ הפלסטיק העיר אותה לפעולה — היא זינקה מהמיטה והחלה צורחת.

צעקותיה של איריס יכלו לעורר מתים, אך איש מדיירי הבית המשותף בצפון תל-אביב לא הגיב. גם הידיים לא התרשמו כלל מהצעקות. הן המשיכו למעוך את הפלס-טיק.

מאחורי התריס שמעה איריס שיקשוק מתכת. היא חששה כי השלב הבא יהיה חיתוך הסורגים, ותוך דקות ספורות יגיע התוקף לתוך הדירה.

חדר-השינה של איריס נמצא בקומת-הקרקע ברחוב מרכזי בתל-אביב, במרחק דקות ספורות מתחנת המיטרה של דיונגוף. החדר היה קנדם לכן מרפסת, הוא קטנטן ומכיל בקושי את המיטה הכפולה וארון-הלילה. איריס היתה צריכה רק להושיט את ידיה מהמיטה כדי לגעת בתריס.

היא החלה מכה באגרופיה על הידיים הזרות. איריס